

Kerstspreekje

Dit is me overkomen in het jaar Blok, toen de koeien nog Bart heetten en Onzeliervenheer zelf Hendrik. Het was Kerstavond, na zo'n dag met dat zalige fluweelzachte Kempense winterweer. De sterrenhemel strekte zich vrolijk uit, van horizon tot horizon. Terwijl ik de sterren telde zag ik pardoes een staartster, een vallende kerstster moet dat geweest zijn.

Ik vergat te schrikken maar toch, deze keer wilde ik eens graag gebruik maken van de gedroomde buitenkans een wens te mogen doen.

Dat had ik nog niet gedacht of er zweefde al een fee voor mijn aanschijn. Zou het misschien een kerstengel zijn?

Zijn sneeuwwit zijden gewaad glansde alsof het gewassen was in maneschijn. De nagels van zijn bleke handjes en blote voetjes fonkelden fel als kristallen karbonkels.

Ik besepte maar al te goed dat ik maar drie seconden tijd had. En dat dringt pas tot je door als er al twee van de drie seconden voorbij zijn. Dus voldeed ik vliegensvlug aan de ceremonie die er toe staat, vanzelfsprekend in de juiste volgorde.

Zodoende maakte ik eerbiedig driemaal een diepe buiging naar het oosten, streek met de pink van mijn linkerhand voorzichtig langs de zaagtanden van een brandnetelblad, liet er de brand uittrekken aan een dauwdruppel onder het oksel van een wolfsfoot, wreef een klavertjevier fijn en sopte het sap ervan over mijn oogschelpen, boog eveneens driemaal eerbiedig naar het westen en ging roerloos op één been staan.

Ja, ik wist het ineens... Voor één dag een *vogel* willen zijn!
“Goed”, zei de fee. “Dat kan, een vogel. Kies er maar een, behalve de nachtegaal. Die is de koning van de nacht en dat moet zo blijven.” Dus koos ik voor een goudhaantje, omdat me die mooie naam in het laatste splintertje van de derde seconde zomaar te binnen schoot.

Maar meer tot schrik dan verbazing ontdekte ik dat de fee, of engel, me in een gouden haan boven op het gietijzeren kruis van een hoge kerktoren getoverd had.

De wonderlijke fee zal mijn verbazing opgemerkt hebben. Terwijl ik probeerde aan wat hoogtevrees te wennen, zag ik haar opnieuw voor me.

“Ik begrijp je”, sprak ze minzaam, “je was graag een klein goudhaantje geweest, zo’n clowntje dat zich voor het menselijk oog verbergt in de toppen van de donkere dennenbossen. Maar ik heb jouw bescheidenheid beloond op mijn manier. Alle mensen zullen je nu kunnen zien. Let maar eens op! Als morgenvroeg de zon opkomt, wat zul je je dan gelukkig voelen.” Met deze betoverende woorden verdween de fee, of engel – ik weet het niet – geruisloos in de sterrenpracht.

Bij het ochtendgloren genoot ik als goudhaan van een vorstelijk panorama. Daar beneden... Een van die pittoreske dorpjes die je weleens op beroemde schilderijen ziet. Zoals op kerstkaarten, die met zo’n sprookjesachtig Kempens sneeuwlandschap. Ja, en ik leefde nog lang en heel gelukkig.

Met dit Kerstspreekje wens ik u en de uwen

Zalig Kerstfeest

En een gezond en zonnig Nieuwjaar

Johan Biemans

Illustratie Marijke Schoenmakers-Nouwens